

บทที่ 507
ขาดไม่ได้เลย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่เล็กๆ ลูกได้เรียนรู้และรับการสอนว่ามีปัจจัย 4 ที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ที่มนุษย์จะขาดไม่ได้ นั่นคือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย ซึ่งเมื่อมองไปรอบโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศใด ชนเผ่าใด จะอยู่ในประเทศที่เจริญสุดขีด หรืออยู่ในป่า ความจำเป็นขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ก็ใกล้เคียงกันคือ ต้องมีปัจจัยทั้ง 4 นี้แหละ อาจจะต่างกันบ้างก็ที่ปริมาณหรือคุณภาพของปัจจัย แล้วแต่ว่ามนุษย์คนนั้นๆ จะอยู่ที่ใดและอยู่ในฐานะระดับใดเท่านั้น

แต่ในขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ เป็นปลายปีค.ศ. 2025 เราอยู่ในศตวรรษที่ 21 ลูกขอเติมข้อความนี้ด้วยตัวลูกเอง ใครจะยอมรับหรือเห็นด้วยหรือไม่ ก็ไม่เป็นไร ไม่เป็นประเด็น

ลูกกำลังจะเขียนว่า มนุษย์บนโลกนี้ในศตวรรษที่ 21 อยู่ได้ด้วยปัจจัย 5 โดยปัจจัยที่ 5 นี้คือ โทรศัพท์มือถือ!!!

ทุกวันนี้ ไม่ว่าเราจะอยู่ ณ สถานที่ใด มองซ้ายแลขวา จะเห็นใคร่ใหม่ที่ไม่มีมือถือ? ตามสถานที่สาธารณะ เป็นต้นว่า ล็อบบี้โรงแรม สถานีรถไฟ บ้ายรถเมล์ ห้างสรรพสินค้าต่างๆ ฯลฯ เราจะเห็นผู้คนเป็นจำนวนมากเดินไป คู่มือถือของตนเองไป บางคนก็พูดคุยสื่อกับอีกคนหนึ่ง โดยมีสายเสียบต่อจากมือถือ บ้างก็มีอุปกรณ์หูฟังเสียบอยู่กับหู บางทีมองห่างหน่อยจะคิดว่า เอ! คนๆ นั้น พุดกับตัวเองอยู่หรือเปล่า.... เหล่านี้ล้วนเป็นภาพชีวิตประจำวันของผู้คนในยุคนี้ไปซะแล้ว

เมื่อสัปดาห์ก่อน ลูกอยู่ต่างประเทศ ขณะที่นั่งรับประทานอาหารเข้าอยู่ ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ที่โตะข้างๆ จึงหันไปดูเป็นครอบครัวที่มีลูกเล็กๆ 2 คน คนโตดูเหมือนจะวัยไม่เกิน 5-6 ขวบ นั่งอยู่ตรงข้ามกับพ่อแม่ ระหว่างพ่อแม่มีน้องคนเล็กดูอายุไม่น่าเกิน 3 ขวบ เจ้าหนูคนเล็กกำลังร้องไห้ เอื้อมมือข้ามโตะจะแย่งของชิ้นหนึ่งจากมือพี่ชาย ของชิ้นนั้นคือ มือถือ! ที่เจ้าพี่ชายกำลังดูโปรแกรมหนึ่งอย่างขะมักเขม้น อาจจะเป็นการ์ตูนหรืออะไร ลูกมองไม่เห็น

ลูกเห็นเหตุการณ์นี้แล้วรู้สึกสะอึกใจมาก เด็กเล็กๆ อายุเพียงเท่านี้ พ่อแม่ปล่อยให้มือถือมีอิทธิพลต่อลูกๆ แล้วหรือ? ไม่ใช่เรื่องหรือธุระหรือหน้าที่ของลูกที่จะไปช่วยกำหนดวิธีการเลี้ยงลูกหลานของคนอื่น แล้วลูกก็รับประทานอาหารของลูกต่อ

ลูกกลับมามองตัวเอง ถึงอิทธิพลของเจ้าปัจจัยที่ 5 ที่มีต่อชีวิตของลูกเองบ้าง

จำได้ว่า โทรศัพท์มือถือเครื่องแรกที่ลูกซื้อเมื่อหลายสิบปีก่อนนั้น ใหญ่พอๆ กับตะบองของการ์ตูนเรื่อง Flintstone ในสมัยนั้นที่ไซตี้ระคู่ต่อสู้ และล่าสัตว์ วันแรกที่ลูกได้โทรศัพท์มา ออกไปรับประทานอาหารเช้าข้างนอก ตั้งไวบนโตะ รู้สึกตัวเองเท่มาก ฉันมีโทรศัพท์ (ตะบอง) ติดตัวแล้วนะ 😊 ลุ้นๆ ให้มีคนโทรเข้ามา จะรับและพูดเสียงดังๆ ไชวอดโตะข้างๆ ขะหน่อย 😊

กาลเวลาผ่านไป features ต่างๆ ของโทรศัพท์มือถือก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจากลูกเป็นคนอนุรักษ์นิยมมาก ลูกจึงยังไม่ยอมรับหรือใช้นวัตกรรมใหม่ๆ ของเจ้ามือถือที่เสริมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

ลูกชอบถ่ายรูป อุตส่าห์ซื้อกล้องอย่างดีและไปเรียนรู้วิธีการถ่ายแบบชัดลึกชัดตื้น ... รวมทั้งเทคนิคต่างๆ จนเป็น (ด้วยความภูมิใจ 😊) อย่างไรเสีย เป็นไปไม่ได้ที่โทรศัพท์มือถือจะถ่ายภาพชัดและดีกว่ากล้องที่มีระบบชัดลึกชัดตื้นทั้งหลาย

การรับส่งอีเมลล์ ทำไมต้องให้เข้ามาในมือถือเพื่อรับรู้และตอบทันทีเลย เดี่ยวไปอ่านในคอมพิวเตอร์ก็ได้ ...

เวลาผ่านไป ... ลูกเรียนรู้ว่าความสามารถและทัศนคติไม่จำเป็นต้องแก้ตามวัย 😊 😊

เดือนก่อน เจ้าโทรศัพท์มือถือของลูกที่บัดนี้เป็นทั้งกล้อง (พิเศษ) คอมพิวเตอร์ เครื่องคิดเลข และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย และที่สำคัญที่สุดเป็นเลขานุการชั้นเอก มีอาการโกล้ง ้วยชรา คงต้องเปลี่ยนเครื่องให้เป็นรุ่นใหม่จะได้กระฉับกระเฉงว่องไวในการรับใช้เจ้านายคือตัวลูกได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ลูกสาวจึงได้นำเครื่องโทรศัพท์ของลูกไปเปลี่ยนกับร้านที่ได้จองไว้ล่วงหน้าไว้แล้ว

และช่วง 2-3 ชั่วโมงที่ลูกไม่มีโทรศัพท์มือถืออยู่ติดตัวนั้น เป็นความรู้สึกที่ลูกบรรยายได้ว่า ลูกรู้สึกว่างเปล่าเหมือนขาดผู้ช่วยหรือเลขาคณศนิทูลใจที่ติดตามเราไปทุกแห่ง บางโมเมนต์รู้สึกเป็นห่วง (ไม่ทราบเป็นห่วงอะไร) จนกระทั่งลูกสาวกลับมาพร้อมมือถือเครื่องใหม่ ลูกจึงยิ้มออกได้ 😊

คืนนั้นก่อนเข้านอน ลูกเข้าไปสวดภาวนาในห้อง My Little Chapel เหมือนเช่นทุกคืน ลูกสารภาพกับพระองค์ว่า ความรู้สึกของลูกวันนี้ ช่างเป็นความรู้สึกที่ไร้สาระและโง่เขลาสิ้นดี หากลูกไม่ได้มือถือเครื่องใหม่กลับมาหรือเกิดพຽນนี้ลูกตื่นขึ้นมาถึง เกิดไวรัสเข้ามือถือของทุกคนบนโลกนี้และไม่มีใครสักคนใช้มือถือได้อีก โลกก็คงหม่นต่อไปและมนุษย์ก็คงดำเนินชีวิตต่อไปได้

แต่หากผู้ที่ค้นพบพระองค์แล้ว และดำรงชีวิตโดยการมีพระองค์เป็นศูนย์กลาง เป็นผู้นำ เป็นเสาหลัก อยู่ดีๆ จะให้ตัดพระองค์ให้ออกจากชีวิต ดำรงชีวิตโดยไม่มีพระองค์เลย เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

มีคริสตชนจำนวนเป็นพันล้านคนในโลกนี้ และก็มีจำนวนไม่น้อยที่เริ่มทิ้งวัดเพราะพวกเขา “ไม่เห็นพระเจ้า” ขออะไรจากพระเจ้าแล้วก็ไม่ได้ ก็เลยไม่มีความเชื่อ และไม่มีความตั้งใจจริงที่จะแสวงหาพระองค์ ไปๆ มาๆ เรื่องของพระเจาก็เลยกลายเป็นเรื่องเลื่อนลอย ไม่มีอะไรที่เป็นแก่นให้พวกเขายึดหรือเห็นได้

แต่สำหรับผู้ที่ยึดพระเจ้าแล้วด้วยความเพียรพยายามในการสวดภาวนา อ่านและศึกษาพระคัมภีร์ ประพฤติปฏิบัติตามด้วยความจริงใจ พระองค์จะทรงสัมผัสจิตใจของคนๆ นั้นด้วยการ “ทรงประทับอยู่” ในใจของเขา และจะทรงนำการดำรงชีวิตของเขาในทุกย่างก้าวตามคำสวดภาวนาทูลขอของคนๆ นั้น และเขาจะไม่สามารถดำรงชีวิตโดยปราศจากการทรงนำของพระองค์ได้เลย

ลูกเป็นหนึ่งในผู้ที่ค้นพบพระองค์แล้ว พระเจ้าข้า

**“เมื่อท่านจะแสวงหาเรา ท่านก็จะพบเราเพราะท่านจะแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดจิตใจ
เราจะยอมให้ท่านพบเรา” เยเรมีย์ 29:13-14**

อาแมน

ลูกขอพระ: องค์คุณแห่ง

www.vvsharefoundation.org

